

Гърбавиятъ човѣкъ я погледналъ и мълчаливо се обърналъ гърбомъ къмъ нея.

— Защо не ми се покланяшъ? — просълзена попитала царкинята.

— Ти не си заслужила това, отвърналъ гърбавиятъ човѣкъ.

— Да си отидемъ, лелю! Какъвъ лошъ камбуръ! — заплакала царкинята.

— Недѣй го хули, казали просяцитѣ, които чули, какво тя казала. — Той е добъръ човѣкъ.

III.

Царкинята се върнала въ къщи, дълго плакала и си мислила, каква ли е добрината на гърбавия човѣкъ? Защо ли го хвалятъ?

Царьтъ, като видѣлъ, че момичето му плаче, загрижилъ се.

— Кажы ми, какво ти е, мое „Червено цвѣтенце“? Защо плачешъ?

Царкинята разказала всичко на баща си.

— Хората се покланятъ на хубостъта и богатството, рекълъ царьтъ. Заповѣдай въ твоя палатъ да устроятъ празникъ и повикай цѣлия градъ на веселба. Гърбавиятъ човѣкъ ще види твоето богатство и ще ти се поклони. И настанала въ палата голѣма залисия. Седемъ дни и седемъ нощи се варили най-хубави гостби.

На осмия день палатътъ свѣтѣлъ като слънце. Навсѣкждѣ имало огледала, скъпи полюеи и брилянти. Навсѣкждѣ имало най-хубави цвѣта съ приятна миризма. Въ голѣмитѣ стаи имало ароматни маси съ сребърни чинии и шишета. Въ чиниитѣ — най-хубави гостби, а въ шишетата — всѣкакви вина. Щомъ взело да се съзорява, народътъ тръгналъ къмъ палата. Дошли и стари, и млади, богати и бѣдни, и глупави, и умни. Дошли толкова много гости, че не се събрали въ палата, ами насѣдали и въ градината. Засвирила музика. Въ това врѣме вратата на царкинината спалня се отворили и царкинята, облѣчена въ най-хубави дрехи и накичена съ цвѣта и брилянти, излѣзла. Всички